

i høert Fald for mit Vedkommende ikke vil virke paa den Maade. Det forekommer mig, at det maa være Landstingets Standpunkt at vedtage, hvad det finder er rigtigt, og ikke vedtage Noget, som man finder er mindre rigtigt, af Frygt for, at det maaske kan spøde an et andet Sted. Forresten har jeg tilladt mig at begjære Ordet netop i Anledning af det meget omdebatterede Vndringsforslag under Nr. 18. Der er nemlig, skjøndt Diskussionen har dreiet sig næsten udelukkende derom, efter min Mening en vis Uklarhed tilstede om den Stilling og de Forhold, som Vandfynsmændene for Diebliffet indtage, og en Uklarhed, som efter min Mening ikke er bleven tilstrækkelig belyst under Forhandlingen eller i Betænkningen. Det er nemlig sagt, og mange ærede Medlemmer ere gaaede ud fra, at det, som Flertallet tilfigter ved sit Vndringsforslag under Nr. 18, kun er at give Vandløbsfynsmændene samme Stilling, som de have efter den nuværende Lovgivning. Jeg kan saa godt fortaa, at Mange have troet, at saaledes forholder det sig, og at de ere blevene ledede til at tro det ved at læse Motiveringen til Vndringsforslaget i Betænkningen, hvor der staar, at Flertallet har stillet Vndringsforslaget under Nr. 18, som gaar ud paa at give Vandfynsmændene den samme Myndighed ved disse Sagers Afgjørelse, som de have efter den bestaaende Lovgivning. Det, skulde man jo tro, var rigtigt; men det er efter min Mening ikke Tilfældet, og det maa derfor være mig tilladt med et Par Ord at forklare den Stilling, som Vandløbsfynsmændene have efter den nuværende Lovgivning, naturligvis med Hensyn til de mindre, offentlige Vandløb. Det vil nemlig erindres, at Begrebet „mindre, offentlige Vandløb“ — det, vi omhandle her — først kom frem ved Loven af 17de Januar 1859. Tidligere kjendte man kun Hovedvandløb og private Vandløb, men ved Loven af 17de Januar 1859 § 6 blev det bestemt, at de kommunale Bestyrelser kunde fastsætte, at visse mere betydnende Vandløb skulde være offentligt Tilsyn underkastede, altsaa være, hvad vi nu kalde mindre, offentlige Vandløb, og naar dette var bestemt, men man ikke var enig om, hvorledes der skulde gaas frem med disse Vandløb, havde den kommunale Bestyrelse at tilkalde enten Vandfynsmændene eller Landvæsenkommissionen overensstemmende med Reglerne i Anordningen af 29de Juli 1846, det vil med andre Ord sige, at i de Tilfælde, hvor Anordningen af 1846 tilstede, at man benyttede Vandfynsmændene, skulde man bruge dem, men i de Tilfælde, hvor Anordningen af 1846 fordrer, at der skal tages en Landvæsenkommission, der skulde man tage den. Men spørger man nu: „hvad siger Anordningen af 1846 om det Spørgsmaal, i hvilke Tilfælde man kan nøies med Vandfynsmændene?“ Findes Reglerne derom i Anordningens § 35 og følgende Paragrafer, med Hensyn til hvilket jeg blot skal bemærke Følgende:

Der staar i § 35: „De mindre Vandløb høre ikke under Kontrol af det Offentlige“. Og i næste Paragraf staar der, at deres Oprensning og Vedligeholdelse paahviler vedkommende Brugere af de tilgrændsende Jorder. Men, siger § 37, for at lette Afgjørelsen af de Spørgsmaal, der maatte opstaa med Hensyn til Oprensningen og Vedligeholdelsen af saadanne Vandløb med videre, skal der ansættes faste Synsmænd. Altsaa, der er ansat faste Synsmænd, hvis Omraade er at decidere med Hensyn til Oprensning og Vedligeholdelse, ikke mere. Der staar ligeledes i § 40: „Til disse Synsmænd har Enhver, der anser sig foranlediget til Bepæring over Andres mangelfulde Oprensning eller Vedligeholdelse af et mindre Vandløb, skriftligen at henvende sig“. Altsaa Alt, hvad der ligger udenfor selve Oprensningen og Vedligeholdelsen af Vandløbene, kunne Synsmændene ikke afgjøre. Derom skal man henvende sig til Landvæsenkommissionen i Genhold til et senere Afsnit i bemeldte Anordning af 1846. Altsaa er jo Forholdet for Diebliffet saaledes ifølge Loven af 17de Januar 1859, at Vandfynsmændene kun, forsaavidt angaar Oprensning og Vedligeholdelse, have Myndighed med Hensyn til de mindre, offentlige Vandløb. Spørger man nu: „Har det ærede Flertal i sit Vndringsforslag Nr. 18 holdt sig indenfor disse Grændser?“, tror jeg, at dette Spørgsmaal maa besvares benegtende. Det er vistnok ubevidst, at det ærede Flertal er kommet videre. Det har været dets Lante, det staar ogsaa i Motiveringen, at ville holde sig indenfor Grændserne. Det har ganske vist gjort dette paa eet Sted, men er idelig gaaet ud over Grændserne paa et andet Sted. Vndringsforslaget begynder jo nemlig saaledes: „Ved en tilfigtet Regulering af et Sognevandløb, blive Vandfynsmændene først at tilkalde.“ Men hvad er Regulering? Det faae vi at vide i § 8, hvori der staar, at Regulering er en Forandring af et Vandløbs Skikkelse. Der staar nemlig i § 8: „Skjønner derimod den kommunale Bestyrelse, at der er Anledning til i større eller mindre Omfang at foretage Forandring i Vandløbets Skikkelse, saaledes at der altsaa bliver Spørgsmaal om en egentlig Regulering af Samme, bliver Sagen at forelægge Landvæsenkommissionen.“ Altsaa ved en Regulering forstaa vi, og det er et almindeligt Begreb, enhver Forandring af et Vandløbs Skikkelse, enten paa den ene eller paa den anden Maade; men man kan ingenlunde sige, at, naar en Institution har Myndighed til at decidere med Hensyn til Oprensning og Vedligeholdelse, derunder da tillige skulde være indbefattet de egentlige Reguleringsarbejder. Det vil altsaa ses, at det er en Misforstaaelse, naar man siger, at man kun har villet have Vandfynsmændenes gamle Myndighed; det har man ingenlunde gjort, man er gaaet meget videre og desuden paa en mindre heldig